

терный си языкъ. По-малко остръ въ слова-та си отколкото свои-тъ прѣдшественницы, Гусъ, макаръ и да не бѣше твърдѣ краснорѣчивъ, привличаше мнозина слышатели вързъ чѣмъто умоведумы-тъ му правяхъ силно впечатленіе. Той не ся отзоваваше до толкова на въображеніе-то и страсти-тъ на слышатели-тъ си, но на ума и на здравия имъ разумъ; той не ся стараяше да ги възбужда или сплашва, но да ги поучава и убѣждава. Чистый-тъ му и неукоримъ животъ, когато духовенство-то тѣняше въ развратъ и роскошность, още повече усилаваше вліяніе-то му като проповѣдникъ. Иезуитинъ-тъ Балбинъ, който не е никакъ благонаклоненъ къмъ Гуса, свидѣтельствува че “негова-та благосклонность, неговый-тъ въздържателенъ и само-отвърженъ животъ, който никой не смѣяше да укори, негово-то блѣдно и замислено лице, негово-то нѣжно тѣло, и кроткото му обхождание къмъ сѣкого, даже и къмъ най-простыя сиромыхъ, имахъ по-гольмъ силъ и вліяніе нежели думы.”

Като неповѣдникъ на царицѣ-тѣ, Гусъ бѣше любимецъ на царскыя дворъ дѣто и имаше свободенъ пристѣпъ. Пражскый-тъ архіепископъ горжкоположи за священникъ и проповѣдникъ, и ся обхождаше съ него пріятелскы. Отъ най-напрѣдъ Гусъ не нападаше никакъ на духовенство-то; въ проповѣди-тъ си той ся стрѣмляше повечето къмъ искореняваніе-то на онѣзи пороцы, които тогава преобладавахъ общество-то. Той ся